

Eugenio Burriel

/ Carles Francesc

TVE no vol competència

Sueca, una població de la Ribera Baixa, prop de València, apareix aquests darrers dies sovint en les primeres planes de tots els diaris del nostre país. L'«escàndol» que ho motiva és molt peculiar: els suecans poden veure la TV3, per mitjà d'un repetidor que s'han pagat ells. I a Madrid n'han fet una qüestió personal, a través del seu delegat. És una part més de la guerra de les ones, on hi ha en joc moltes coses.

S. BOSCH

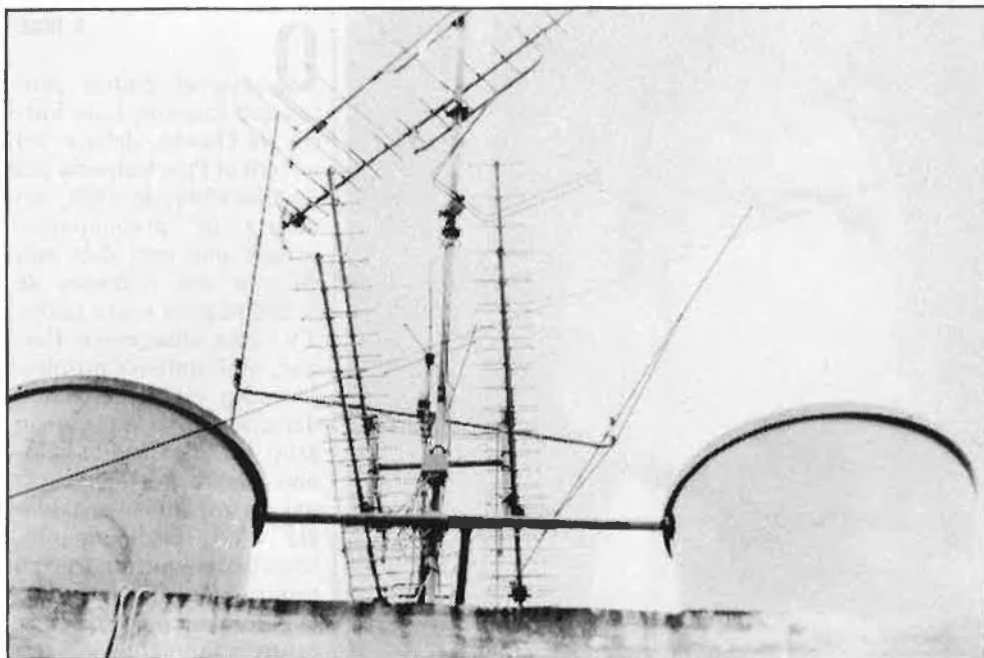
Qualsevol podria pensar que Eugenio-Luis Burriel de Orueta, delegat del govern al País Valencià des de desembre de 1982, no hauria de preocupar-se perquè una part dels més de vint mil habitants de Sueca puguen veure millor TV3 a les seues cases. Perquè, amb antenes pròpies, la poden veure, però amb defectes. I això és el que un grup local de radioaficionats havia corregit, feia uns mesos, amb la instal·lació d'un senzill aparell, semblant al que posseeixen nombrosos ajuntaments espanyols per tal de reforçar la imatge de Televisió Espanyola.

Qualsevol podria pensar-ho, perquè Burriel, en l'acte de presa de possessió va dir, en català, que treballaria per garantir la llibertat d'expressió que asisteix tots els ciutadans, «dins d'una pacífica convivència entre tots».

Burriel, que accedia al càrrec amb 38 anys, és llicenciat en Dret i doctor en Filosofia i Lletres (amb premi extraordinari) i obtingué la càtedra universitària de Geografia General Humana als 28. Políticament, alguns el qualifiquen de socialdemòcrata. Ingressà en el Partit Socialista Popular que dirigia Enrique Tierno Galván, en 1976, i en el PSOE quan s'hi integrà el PSP.

Ordres de dalt

Malgrat això, Burriel (tan orgullós de ser un delegat del govern que parla català) ha recorregut a mesures extremes per impedir, amb la Guàrdia Civil pel mig, que una petita porció dels valencians que ja veuen TV3 puguen seguir fent-ho. Tot ho va provocar una denúncia dels Serveis d'Inspecció de

Les quatre antenes de recepció

/ C. Balaguer

la Direcció Provincial del Ministeri de Cultura. Aquests Serveis tenen el local, a València, en la que fou Escuela de Hogar de la Secció Femenina de FET y de las JONS. Però, de fet, els funcionaris del ministre Solana que desencadenaren la denúncia vingueren de Madrid, directament, a cosa feta. Pel que sembla, no donaren compte de les seues indagacions a les autoritats locals, almenys inicialment. Possiblement, actuaven amb ordres expressos de buscar un cas exemplificador, per comen-

çar a atacar l'audiència creixent de TV3 al País Valencià. I va tocar a Sueca.

La decisió del delegat del govern, en trametre la denúncia, no és minsa i pot arribar a ser un dels grans maldecaps de Burriel, que sap encarar amb eficàcia i amb coneixements propis els possibles efectes d'una «gota freda», però que, en la batalla de Sueca (com alguns anomenen aquest afer) adopta una posició repressiva que pocs ciutadans poden comprendre. Ni acceptar. Per això hi ha en marxa una querella cri-

minal contra ell, en la qual probablement compareixeran, com a exercitants de l'acció popular, nombroses personalitats de la vida cultural i cívica valenciana.

Perquè veure TV3 no és un delictes, ni sembla que pugui ser-ho limitar-se a repetir-ne senyal, sense cap manipulació, sense afegir ni llevar res a la programació, com es fa a tot arreu, per a la Televisió Espanyola, sense que cap governador civil hi intervinga. Situar els delictes amb criteris geogràfics recorda mas-

sa la tradició obscurantista espanyola i «la reserva espiritual de Occidente», en aquest cas limitada al vedat de Torrespana i als dominis de Calviño i de Guerra.

Un policia darrere de cada televisor

No fa gaire que el governador Burriel s'excusava, parlant dels furts de carrer: «no es pot posar un policia darrere de cada cosa.»

Això, el ciutadà ho comprén. Però, posats a buscar objectius, molts poden pensar que n'hi ha de més evidents que el petit enginy dels radioaficionats de Sueca.

Mentrestant, no se sap que s'hagen resolt les agressions feixistes contra xiquets, a la catedral de València, el passat 27 d'abril, i el turisme estranger es retrau d'anar a la costa, per la por a les bombes d'ETA militar, igualment impunes.

En el rerefons de l'actitud governativa hi ha l'enorme preocupació del PSOE pel control dels mitjans de comunicació. I per la seua utilització partidària. L'escandalosa emissió, la setmana passada, d'un programa sobre la gestió de Fraga al Ministeri de l'Interior n'és un exemple, només.

ESPORTS

MUNTANYA I ACAMPADA
REPARACIÓ I LLOGUER
DE TENDES

C/. de Borrull, 24

Tel. 332 38 71

VALÈNCIA

CAFETERIA

RESTAURANT

ESPECIALITATS
EN CARNS TORRADES
I MARISCS

L'ALAMEDA, 62 - TEL. 33 99 60 - ALCOI

Però és que, damunt, l'actitud de Burriel no sembla jurídicament gens clara. Per això s'ha desencadenat un procés legal, amb un final encara imprevisible. Un procés que, amb l'afer de Sueca, no ha fet sinó començar.

Més de 600.000 persones, es calcula, veuen ja TV3 a diverses zones del

tència dels arguments oficials, als precedents internacionals i als mateixos actes de RTVE en matèria de recepció i de reemissió, el dictamen conclou «el dret individual i dels grups culturals» per a « cercar i rebre informacions i idees », tal com ho subratllava la *Declaració sobre llibertat d'expressió d'informació*,

«mentre que els reemissors han estat sempre de propietat estatal, els repetidors han existit sota titularitats ben diferents, fins i tot sota un règim en el qual RTVE feia tot el possible per a no carregar-ne amb el finançament ni amb el manteniment».

Seguint aquesta línia, el *Dictamen* insinua la que

El *Dictamen* invoca també la Convenció per a la Salvaguarda dels Drets de l'Home i les Llibertats Fonamentals, signada a Roma en 1950, en què es diu: «Tota persona té dret a la llibertat d'expressió. Aquest dret comprén la llibertat d'opinió i la llibertat de rebre o de comunicar informacions o idees sense ingerència dels poders públics i sense consideració de fronteres».

Fer com fan no és pecat

A més, informa que, pel que fa als repetidors del senyal de la Televisió Espanyola —instal·lats per propietaris diversos, sovint ajuntaments, arreu de l'estat— «en cap moment, ni en el passat ni en el present, TVE o la Direcció General (de Ràdio i Televisió) no han insistit que el tema de la propietat dels repetidors fos un aspecte essencial del servei públic, i que subsisteixen infinitat de situacions similars a les que s'estan produint amb les antenes parabòliques per a la captació de programes estrangers». D'aquestes antenes, n'hi havia instal·lades 150 pel febrer d'enguany, arreu de l'estat, segons *Diario 16*. Més que a la resta d'Europa.

És a dir, que un podria trobar-se davant una d'aquelles situacions típiques de «la llei de l'embut», en què, el costat ample, se'l reserven els qui manen, mentre que imposen l'estret a un grup concret de ciutadans. En aquest cas, als valencians.

En tot cas, el delegat del govern —i el Ministeri de Cultura— han jugat molt fort, potser sense preveure'n conseqüències. I ara, ja es troben immersos en la batalla de Sueca, la guerra de la TV3, al País Valencià.

Sueca, el centre de la primera batalla

/ C. Balaguer

País Valencià. Això reforça notablement la importància d'aquesta batalla inicial pel dret a rebre informació, que la Constitució reconeix a tots els ciutadans i que ara podria quedar posat en dubte.

Inconsistència dels arguments oficials

EL TEMPS ha tingut accés a un *Dictamen sobre la legalitat de la recepció al País Valencià de la TV3 de Catalunya*, elaborat per juristes de prestigi i que oposa arguments inesquívables a la decisió socialista de barrar el pas a les ones del canal autonòmic del Principat.

En base a la poca consis-

aprovada pel Consell d'Europa el 29 d'abril de 1982.

A més, el *Dictamen* assenyala les notables diferències entre un «reemissor» i un «repetidor», diferències tècniques que impliquen situacions legals també molt distintes. «Un repetidor —diu l'escrit— rep el senyal amb una antena normal, puix que les freqüències que maneja corresponen als usuaris del servei i l'única cosa que s'hi realitza és una amplifícatió i una direccionalitat destinades a cobrir les zones d'ombra».

Això és habitual des que RTVE començà a emetre. Per aquest, motiu, sovint, s'hi ha produït «una doble titularitat» que fa que,

podria ser una de les causes fonamentals de l'actitud repressiva del govern de Madrid: els diners, la competència comercial. Quan el monopoli publicitari de RTVE queda en entredit, per l'aparició de TV3, Euskal Telebista i, aquests mateixos dies, el canal autonòmic de Galícia, a Madrid ja es posen nerviosos. I ara ja no recorden, per exemple, que un percentatge molt alt d'ajuntaments valencians tenen repetidors propis, sense cap contracte legal amb RTVE.

A banda, és clar, els motius ideològics i polítics que el PSOE puga tenir per impedir l'extensió de l'audiència de TV3, al sud de l'Ebre.